

1

คนมักพูดกันว่าความรู้คืออำนาจ ยิ่งรู้ยิ่งมีอำนาจ สมมุติว่าคุณรู้เลขลอตเตอรี่ที่จะถูกรางวัล ไม่ใช่เดาแล้ว ไม่ใช่ฝัน แต่รู้จริง ๆ คุณจะทำอะไร สิ่งที่คุณทำคือพุ่งไปที่ร้าน เลือกหมายเลขบนกระดาษ แล้วรอรับรางวัลแจ็กพ็อตสบาย ๆ

ทำนองเดียวกับตลาดหุ้น สมมุติว่าคุณรู้ว่าหุ้นตัวไหนจะต้องขึ้นแน่ ๆ ไม่ใช่เพราะลางสังหรณ์ การคาดการณ์ สถิติ พรายกระชิบ หรือคำชี้แนะแต่รู้ข้อเท็จจริง คุณจะทำอะไร คำตอบคือโทรศัพท์ติดต่อโบรกเกอร์ ช้อนซื้อหุ้นตัวนั้น ขายต่อ ทำกำไร และรับทรัพย์เข้ากระเป๋า

ไม่ต่างกับเกมบาสเกตบอล แข่งม้า ฟุตบอล ฮอกกี้ คีคซิงแชมป์โลก ถ้าคุณรู้ผลล่วงหน้าไม่ว่าจะเป็นเกมการแข่งขันอะไรบนโลกนี้ ชีวิตคุณก็ไม่ต้องกังวลกับอะไรอีกแล้ว ไม่ต่างกับรางวัลตุ๊กตาทอง รางวัลโนเบล หิมะตกครั้งแรกในฤดูหนาว เหมือนกับทุกอย่าง

เหมือนการฆ่าคน

สมมุติว่าคุณต้องการฆ่าใครสักคน ก่อนลงมือก็ต้องรู้วิธีการเสียก่อน ขั้นตอนนี้ยังไม่ยากเท่าไรเพราะมีหลายวิธีที่ดีให้เลือก แต่ส่วนใหญ่มักมีปัญหาหรือข้อบกพร่องไม่มากก็น้อย จึงต้องใช้ความรู้ที่มีคิดหาวิธีใหม่ คิด คิด และคิด จนกว่าจะได้แผนการที่สมบูรณ์แบบ

ขั้นต่อไป คุณจะต้องเตรียมการตามแผนอย่างระมัดระวัง เพราะวิธีที่ดีใ้ช้ว่าจะง่ายเสมอไป ความรอบคอบและระมัดระวังสำคัญมาก แต่นั่นเป็นเรื่องปกติธรรมดาและง่ายตายสำหรับคุณ จะไม่มีปัญหาใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะคุณมีทั้งความรู้และมันสมอง แถมยังผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

แต่คุณรู้ว่าปัญหาใหญ่จะตามมาทีหลัง แล้วแน่ใจได้ยังไงว่าจะหนีรอด คำตอบคือใช้ความรู้ที่มีนั่นแหละ ในเมื่อคุณรู้ทางพวกตำรวจอยู่แล้ว รู้มากกว่าชาวบ้านทั่วไป เพราะเคยเห็นพวกมันทำงานมาแล้วหลายครั้ง ระยะเวลาสักก็เคยมาแล้ว จึงรู้ว่าตำรวจมองหาอะไรและจะไม่มีวันโง่ทิ้งหลักฐานไว้ หลังจากคิดอย่างถ้วนถี่แม่นยำ ต้องไม่มีคำว่าผิดพลาด ทำนองเดียวกับที่มันใจว่าเลขลอตเตอรี่ที่เลือกเองกับมือต้องถูกรางวัลและทำเงินให้คุณมหาศาล

คนพูดกันว่าความรู้คืออำนาจ ยิ่งรู้ยิ่งมีอำนาจ เท่ากับว่าตัวคุณมีอำนาจมากกว่าใคร ถ้าลองได้ฆ่าใครสักคน คุณจะหายเข้ากลีบเมฆไปได้สบาย ๆ

ชีวิตคือการตัดสินใจและคาดเดา คนเรามักทำสองอย่างนี้จนเคยชินทั้ง ๆ ที่บางครั้งไม่จำเป็น เมื่อคุณเริ่มเข้าสู่กระบวนการ “ถ้ำ” เมื่อไหร่ คุณก็จะเริ่มคาดเดาไปต่าง ๆ นานาแทนที่จะปล่อยให้ปัญหาของคนอื่น กระทั่งกลายเป็นนิสัยไปในที่สุด ตอนนั้นแจ๊ค ริชเชอร์กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ว่า ขณะนั่งอยู่ในร้านอาหารตามลำพัง เขาจ้องด้านหลังของชายสองคนที่อยู่ห่างไป 6 เมตร แล้วถามตัวเองว่า แค่นอกให้ฝายนั่นอยู่ห่าง ๆ หรือควรเข้าไปหักแขนพวกมันดี

ปัญหาเกิดจากกลไกธรรมชาติของเมืองใหญ่แห่งนี้ ริชเชอร์กำลังนั่งอยู่ในร้านอาหารอิตาเลียนเปิดใหม่ในย่านทรินเบกา ร้านนี้จะยังคงเจริญรุ่งเรืองต่อไปจนกว่าจะได้ลงคอลัมน์ใน *นิวยอร์ก ไทมส์* หรือมีคอลัมน์สต์ของ *ออบเชิร์ฟเวอร์* เห็นคนดังเข้ามาใช้บริการสองคืนติด แต่เหตุการณ์แบบนี้ยังไม่เกิดขึ้นที่นี่ จึงเหมาะกับชายผู้รักสันโดษแะมาหาอะไรกินแถวบ้านแพนระหว่างรอเธอเลิกงาน ชีวิตในเมืองซกันรีชเชอร์เข้ามาที่นี่ เช่นเดียวกับชายสองคนที่เขากำลังจับตามองอยู่ กลไกตามธรรมชาติของเมืองใหญ่ทำให้เกิดธุรกิจใหม่ที่เติบโตขึ้นบนความเสี่ยง เพราะไม่ช้าก็เร็วจะมีอสังหาริมทรัพย์เรียกค่าคุ้มครองอาทิติยละ 200 เหรียญ แลกเปลี่ยนกับการไม่ส่งพรรคพวกบุกเข้ามาพร้อมขวานกับไม้เบสบอล

ชายสองคนนั้นยืนติดเคาน์เตอร์บาร์ กำลังคุยกับเจ้าของร้านแต่เขาไม่ได้ยิน เคาน์เตอร์บาร์ยาวประมาณ 2 เมตร ตั้งขวางมุมห้องเป็นรูปสามเหลี่ยม ไม่ใช่แบบที่ให้ลูกค้าเข้าไปนั่งดื่มได้ แต่เอาไว้ใช้เรียกความสนใจเฉย ๆ ขวดเหล้าวางเรียงเต็มชั้นหน้ากระจก ชั้นล่างสุดมีเครื่องบันทึกเงินสดและเครื่องรูดบัตรเครดิต ชายร่างเล็กท่าทางหงอถอยไปยืนกอดดอกแน่น หลังฟังลิ้นชักเก็บเงินสดตรงมุมห้อง ริชเซอร์สังเกตเห็นสายตาดูขึ้นกลัวว่าดมองทั่วร้านเร็ว ๆ เหมือนไม่ยอมเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

ภายในร้านเป็นห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาด 18 × 18 เมตร เพดานทำจากเหล็กหุ้มดีบุกแผ่นเรียบสูงราว 6-7 เมตร ตัวอาคารอายุร่วมร้อยปี เดิมทีคงเป็นโรงงานอะไรสักอย่าง เพราะยังเหลือหน้าต่างขนาดใหญ่อยู่หลายบานเพื่อให้แสงเข้าห้องได้เต็มที่ในสมัยที่ตึกสูงสุดในเมืองมีแค่ 5 ชั้น ต่อมาเปลี่ยนโฉมเป็นร้านค้า โชว์รูมรถยนต์ และปัจจุบันกลายเป็นร้านอาหารอิตาเลียนทันสมัยที่ผ้าปูโต๊ะไม้ใช้ลายตาหมากรุกสีแดง เป็นธุรกิจของครอบครัวเหมือนร้านอาหารอิตาเลียนทั่วไป ลงทุนตกแต่งไปถึง 3 แสนเหรียญ บริการอาหารอิตาเลียนจานใหญ่ 7-8 อย่างปรุงใหม่ตลอดเวลา

ตลอด 4 สัปดาห์นับแต่ได้ถูกเปิดร้าน ริชเซอร์เข้ามาใช้บริการรวมแล้ว 10 ครั้ง ถึงจะไม่ได้เข้าของแต่เขาก็รู้ว่ารสชาติอาหารเยี่ยมยอดจนต้องบอกต่อ ร้านนี้มีชื่อว่า *มอสโตร* เท่าที่พอรู้ภาษาอิตาลียู้ง่ามันน่าจะแปลว่า *อสุรกาย* ไม่แน่ใจว่าหมายถึงอะไร แต่คงไม่เกี่ยวกับอาหารจานใหญ่ที่เสิร์ฟในร้านแน่ ห้องอาหารตกแต่งด้วยไม้เมเปิลสีซีด ผงสีขาวโพลนสะดุดตาด้วยส่วนที่เป็นอะลูมิเนียม พนักงานในร้านต้อนรับแบบเป็นกันเองและไว้ใจได้ เสียงดนตรีจากลำโพงบนผนังเปิดคลอตลอดวันจนกระทั่งปิดร้าน ถึงไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญแต่ก็มองออกว่าร้านนี้เริ่มขายแฉะรุ่ง

แม้การตกแต่งร้านจะดูดีมีระดับ แต่ชื่อเสียงคืบคลานเข้ามาไปหน่อยภายในเนื้อที่กว้างขวางมีโต๊ะรองรับลูกค้าแค่ 20 ตัว ตลอด 4 สัปดาห์มาที่ริชเซอร์ไม่เคยเห็นลูกค้าเกิน 3 โต๊ะ เคยมีครั้งหนึ่งที่ทั้งร้านมีเขานั่งหัวโตอยู่คนเดียวตลอด 90 นาทีด้วยซ้ำ แต่คืนนี้ชายหญิงคู่หนึ่งจับจองโต๊ะห่างไป 5 ตัว นั่งคนละฝั่งและหันข้างให้ริชเซอร์ ฝ่ายชายรูปร่างลั่นทัด ผมสีทราวดัดสั้น นหวด

สีทอง ใส่สูทสีน้ำตาลอ่อน รองเท้าสีน้ำตาล ฝ่ายหญิงรูปร่างผอมบาง ใส่สีดำ ทั้งกระโปรงและเสื้อนอก กระเป๋าเอกสารหนังเทียมสภาพเก่าวางพิงขาโต๊ะติดกับเก้าอี้ ทั้งสองคนอายุประมาณ 35 สภาพดูอิดโรยอ่อนล้าและมอซอชนิดหน่อย วางท่าทางสบาย ๆ แต่ดูเจี๊ยบขี้นวิตกกังวล

ชายสองคนที่เคาน์เตอร์บาร์กำลังเจรจากับเจ้าของร้าน โนม์ตัวเข้าหาอีกฝ่ายที่ยืนชิดเครื่องบันทึกเงินสด ราวกับมีพายุลูกมโหฬารพัดทั้ง 3 คนไปติดกำแพงหลังร้าน สองคนหน้าเคาน์เตอร์รูปร่างสูงใหญ่ แต่งตัวคล้ายกัน สวมเสื้อโค้ตผ้าสักหลาดสีดำ ลำตัวเลยดูกว้างและหนาเข้าไปใหญ่

ริชเชอร์สำรวจใบหน้าผู้บุกรุกผ่านกระจกเงาหลังชั้นวางขวดเหล้า ผิวสีแทน ตาสีดำ ไม่ใช่คนอิตาลี น่าจะเป็นซีเรียหรือเลบานอน พวกเขาหิ้วที่เข้ามามากที่สุดในอเมริกาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ เวลานั้นทั้งคู่กำลังใช้สมาธิกับภารกิจบางอย่าง ชายคนขวาส่งสัญญาณด้วยการใช้มือกวาดอากาศ เดาไม่ยากว่ามันสามารถหวดไม้เบสบอลกวาดขวดเหล้าบนชั้นทั้งหมดลงพื้นได้ในคราวเดียว ต่อด้วยสับมือข้างเดียวกัน ราวกับจะอวดว่าแค่มันสับสันมือทีเดียวทั้งชั้นมีหวังพังโครมไม่มีชิ้นดี เจ้าของร้านถึงกับหน้าซีดเผือดพร้อมกับขำเสียงชั้นวางขวดเหล้า

ชายคนซ้ายเลิกปลายแขนเสื้อขึ้น จมึ้นับบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือแล้วหันหลังกลับ คุณยัดตัวตรงแล้วเดินตาม บัดจวนบนโต๊ะที่เตรียมไว้รับรองลูกค้าหล่นลงพื้นแตกกระจาย ชายผมสีทราวยกับหญิงชุดดำยังคงนั่งเฉยแต่พร้อมใจเหลือบมองไปทางอื่น สองอันธพาลเดินเซิดหน้าอย่างมาดมั่นไปถึงประตูทางออก ริชเชอร์มองตามจนกระทั่งพวกมันไปถึงริมฟุตบาท เจ้าของร้านผละออกจากหลังเคาน์เตอร์บาร์ คุกเข่าลงเก็บเศษจานกระเบื้อง

“คุณไม่เป็นไรนะ” ริชเชอร์ถาม รู้ตัวทันทีว่าถามโง่ ๆ

เจ้าของร้านยกไหล่ตอบ แต่สีหน้ากลับอมทุกข์ชัดเจนขณะกวาดเศษกระเบื้องไปกองรวมกัน ริชเชอร์ลุกจากโต๊ะคว้าผ้าเช็ดปากเดินไปวางบนพื้นข้างตัวชายเจ้าของร้าน ช่วยเก็บเศษกระเบื้องโยนลงบนผ้า เหลือบเห็นชายหญิงคู่นั้นจับตามองเขา

“มันจะกลับมาเมื่อไหร่” ริชเชอร์ถาม

“อีกชั่วโมง”

“พวกมันจะเอาเท่าไร”

เจ้าของร้านยกไหล่ ยิ้มอย่างขมขื่น

“ช่วงแรกอาทิตย์ละ 200 เหรียญ แต่ถ้ามีกำไรมากขึ้นต้องเพิ่มเป็น 400”

“ต้องจ่ายด้วยเหรอ”

เจ้าของร้านทำหน้าสลด “ผมอยากทำธุรกิจต่อ 200 เหรียญก็จะแยกแล้ว”

ชายผมสีทราวยกับหญิงชุดดำหันไปมองผนัง แต่น่าจะเงยหูฟังตลอดเวลา เสียงนักร้องหญิงขับกล่อมเพลงเศร้าลอดจากลำโพง

“พวกมันเป็นใคร” ริชเซอร์กระซิบถามเจ้าของร้าน

“ไม่ใช่คนอิตาลี เป็นพวกแก๊งอันธพาล”

“ขอให้โทรศัพท์ได้ไหม”

เจ้าของร้านพยักหน้า

“แถวนี้มีร้านขายเครื่องใช้สำนักงานที่เปิดกลางคืนบ้างไหม” เขาถาม

“ถนนบรอดเวย์ ถัดไปสองช่วงตึก ทำไม มีธุระเหรอ”

ริชเซอร์พยักหน้า “ใช่”

เขาลุกขึ้นยืนแล้วเดินอ้อมเคาน์เตอร์บาร์ โทรศัพท์ใหม่เอี่ยมอยู่ข้างสมุดจองโต๊ะที่สภาพเหมือนไม่เคยเปิดใช้งานมาก่อน เขาหมุนเลขหมายแล้วคอยจนกระทั่งมีคนรับสายจากตึกชั้น 40 ห่างออกไป 1.6 กิโลเมตร

“ฮัลโหล”

“ไฉ่ โจดี้”

“ไฉ่ ริชเซอร์ มีอะไรหรือเปล่า”

“เลิกงานเร็วไหม”

“ได้ยินเสียงเธอถอนหายใจ

“คงอยู่นิ่งทั้งคืน ข้อกฎหมายซับซ้อน พวกเขาอยากได้ความเห็นเหมือนเมื่อก่อน ขอโทษจริง ๆ”

“ไม่ต้องห่วง ผมมีเรื่องต้องจัดการ เสร็จแล้วจะกลับไปแกร์ริสัน”

“โอเค ดูแลตัวเองด้วย รักนะ”

เขาได้ยินเสียงพลิกเอกสารก่อนวางหู กลับไปที่โต๊ะตัวเอง สอดเบงก์ 40 ใต้จานรองถ้วยกาแฟแล้วเดินออกประตู

“โชคดีนะ” เขาตะโกน

เจ้าของร้านพยักหน้าขณะยังนั่งเก็บเศษจานกระเบื้อง ชายผมสีทราวย กับหญิงชุดดำมองตามหลัง ริชเซอร์ตั้งปกเลื้อยขึ้นพลาจกระซิบเลื้อยไค้ตห่อตัว ทิ้งเสียงเพลงไว้ข้างหลังขณะก้าวเหยียบฟุตบาท ข้างนอกมีแดดแฉะย้งหนาวเหน็บ หมอกเริ่มก่อตัวรอบแสงไฟ เขาเลี้ยวไปทางตะวันออกเข้าถนนบรอดเวย์ สังเกต ป้ายนีออนมองหาร้านขายเครื่องใช้สำนักงานจนเจอ ในร้านแคบ ๆ อดแน่น ด้วยของราคาถูก ป้ายบอกราคารูปดาวเรืองแสง ราคาสินค้าเหมาะสม ึ่งกับเงินในกระเป๋า เขาซื้อเครื่องทำลาภขนาดเล็กกับการชูปเปอร์กลู 1 หลอด ก้าวออกจากร้านมุ่งขึ้นเหนือไปทางอพาร์ทเมนต์ของใจดี

รถขับเคลื่อนสี่ล้อของเขาจอดอยู่ในลานใต้ตึกอพาร์ทเมนต์ เขาขับขึ้น ทางลาดก่อนวนลงใต้ไปตามถนนบรอดเวย์ เลี้ยวออกตะวันตกกลับไปร้าน อาหารอิตาเลียน ซะลอรระหว่างมองผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้าไปในร้าน ผนัง สีขาวและไม้สีซีดสว่างจ้าท่ามกลางแสงไฟ ไม่มีลูกค้า เจ้าของร้านนั่งบนเก้าอี้ กลมหลังเคาน์เตอร์บาร์ ริชเซอร์ขับอ้อมช่วงตึกไปหยุดตรงพื้นที่ห้ามจอดบริเวณ ปากซอยไม้ไกลจากประตูหลังร้าน ดับเครื่อง ปิดไฟ นั่งรอเวลา

คนแข็งแรงรังแกคนอ่อนแอ นี่ก็กลไกตามธรรมชาติของเมืองใหญ่ เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นตลอดเวลาจนกว่าจะเกิดการเผชิญหน้า เมื่อมีผู้ที่แรงแกว่า ตัดสินใจเข้าไปแทรกแซงด้วยเหตุผลด้านมนุษยธรรม ริชเซอร์ไม่มีเหตุผล สมควรให้เข้าไปช่วยคนแปลกหน้า เขาไม่มีเหตุผลที่ดูเข้าท่าเลยสักอย่าง ใน เมืองที่มีประชากรรวม 7 ล้านคน คนแข็งแรงหลายร้อยหลายพันกำลังทำร้าย คนอ่อนแอ เขาไม่ออกตามล่าพวกมัน แต่ถ้าเห็นดำตาเมื่อไหร่จะไม่นั่งดูดาบ ปล่อยให้มันเกิดขึ้น ริชเซอร์ไม่มีวันทำแบบนี้เด็ดขาด

เขาล้วงเครื่องทำลาภที่เพิ่งซื้อมาสด ๆ ร้อน ๆ จากกระเป๋าเลื้อย การ เล่นงานอันธพาลจนชนหัวกระเจิงเป็นงานกระจอก ที่ล้ำคัญคือให้พวกมันเชื่อ ว่าใครเป็นคนทำต่างหาก ลำพังคนคนเดียวที่ยื่นมือเข้าไปปกป้องสิทธิเจ้าของ ร้านอาหารอาจจะไม่มีผลอะไร ต่อให้คนคนนั้นจัดการได้อยู่หมัดก็เถอะ ไม่มี

ใครกลัวคนธรรมดาหัวเดียวกระเทียมลีบ แค่คนคนเดียวจะเอาชนะคนทั้งฝูงได้ยังไง เพราะไม่รู้เมื่อไหร่จะมีอันเป็นไป ย้ายไปที่อื่น หรือเลิกสนใจ ต้องมีพรรคพวกเท่านั้นถึงจะสร้างความเปลี่ยนแปลงได้

ริชเชอร์มองเครื่องทำฉลาก เริ่มจากทดลองเขียนชื่อตัวเองบนเทปแล้วตัดออกมาดู ริชเชอร์ อักษร 6 ตัวเจาะเป็นสี่ขาบนเนื้อเทปพลาสติกสีฟ้ายาว 2.5 เซนติเมตร แปลว่าต้องใช้เทปยาวราว 10.5 เซนติเมตรกับคนแรก ส่วนคนที่สองประมาณ 11.5 เซนติเมตร เขายืมก่อนเขียนข้อความใหม่ลงไปบนเนื้อเทป แล้วตัดออกมาวางบนเบาะข้างตัว พอลอกกระดาษปิดหลังเทปออกจะเป็นแถบขาวตลอดแนว แต่เขาต้องการกาที่เหนียวหนึบติดแน่นกว่านั้น จึงหมუნฝาเกลือเปิดหลอดกาชุปเปอร์กลู แล้วทิ่มเดียวแหลมลงไปบนฟอยล์ปิดฝาหลอด เท่านั้นที่พร้อมใช้งานแล้วแต่เขาปิดฝาไว้ก่อน จากนั้นหย่อนหลอดกาที่ฉลากสองแผ่นใส่กระเป๋าลือ ลงจากรถไปปะทะกับอากาศเย็นเยือกหลบไปเย็นหรือในเงามืด

ธรรมชาติของเมืองใหญ่ทำให้แม่หวาดกลัวการใช้ชีวิตในเมือง นี่เป็นเรื่องแรก ๆ ที่ริชเชอร์เรียนรู้ แม่บอกว่าเมืองเป็นสถานที่เลื่อง มีแต่ตัวอันตรายเดินกันให้พละ่าน พวกต่อต้านสังคมมีอยู่ทุกที่ เขารู้ตัวว่าแข็งแกร่งตั้งแต่ตอนยังวัยรุ่น หลังจากตระเวนสำรวจรอบเมืองและได้เห็นกับตาจึงเชื่อว่าแม่พูดถูก ผู้คนตามท้องถนนในเมืองดูตื่นกลัว ทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ ทำทางหวาดระแวง ริชเชอร์เริ่มสังเกตเห็นหลายคนไม่กล้าเฉียดเข้าใกล้ตัวเขา บางคนพอหันมาเห็นเขาถึงกับลนลานข้ามถนนเลี้ยวไปเดินอีกฝั่งแทน ที่แรกเขาสงสัยว่ามีอันธพาลเดินตามติดเขาตลอดเวลา คนเลยกลัว แต่พอเห็นตัวเองในกระจกหน้าร้านค้าถึงได้เข้าใจ เปล่าเลย คนที่หน้ากลัวคือเราต่างหาก คนอื่นกลัวเรา...กลัวร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ปักหลั่น

เขาหยุดโตตั้งแต่อายุ 15 ด้วยความสูงเฉลี่ย 200 เซนติเมตร หนัก 100 กิโลกรัม สิ่งที่แม่พรั้มเตือนปรากฏบนใบหน้าเขาผ่านสายตาไร้อารมณ์ไม่ยินดียินร้าย คนพวกนี้กลัวเราเลยไม่กล้าเข้าใกล้ คิดแล้วทำได้แต่มอ้มอยู่คนเดียวหน้ากระจก จากวันนั้นเป็นต้นมา เขาเรียนรู้ว่าทุกเมืองเหมือนกันหมด ทั้งที่อยู่ากขู่แค่บางคนเท่านั้น แต่พลอยทำให้อีกกว่า 999 คนกลัวไป

ด้วย ริชเซอร์ใช้ความรู้ในเรื่องนี้เป็นกลยุทธ์ เดินซ้ำ ๆ อย่างเยือกเย็นและ
มั่นใจ สายตาเย็นชาเรียกความสนใจได้อีกหลายเท่าตัว นี่คือธรรมชาติของ
สังคมเมือง

อีก 5 นาทีจะครบชั่วโมง เขาเคลื่อนตัวจากเงามืด ยืนพิงผนังอิฐร้าน
อาหารตรงมุมถนน แว่วเสียงเพลงลอดกระจกหน้าต่างออกมา เสียงล้อรถยนต์
บดผิวถนนขรุขระ เครื่องอบผ้าในร้านหัวมุมฝั่งตรงข้ามส่งไอร้อนออกมาปะทะ
อากาศหนาว ผู้คนบนไหล่ถนนสาวเท้าอย่างเร่งรีบพร้อมกับซุกใบหน้าที่ใต้ผ้าพัน
คอ ริชเซอร์ยื่นล้วงกระเป๋า มองรถยนต์ที่กำลังมุ่งหน้ามาทางนี้

ชายสองคนนั้นกลับมามาตรงเวลา เบนซ์สีดำจอดหน้าร้านอาหาริตาเลียน
ถัดไปหนึ่งช่วงตึก ล้อข้างหนึ่งเบียดขอบทาง หลังจากปิดไฟประตูหน้าซ้ายขวา
เปิดพร้อมกัน สองคนในรถก้าวลงมาในชุดเสื้อโค้ตยาว เปิดประตูหยิบไม้
เบสบอลจากเบาะหลังคนละอัน ซ่อนไว้ใต้เสื้อโค้ตก่อนเปิดประตูรถ หันมอง
รอบข้างแล้วก้าวขาด้วยความมั่นใจราว 10 เมตร จากนั้นก้าวสบาย ๆ ข้ามถนน
อีก 10 เมตร ริชเซอร์ผลัดจากผนังตึกเข้าไปขวางทาง

“เข้าไปในซอย” เขาสั่ง

ในขณะนี้เห็นชัดเจนว่าพวกมันจับคู่กันแล้วดูน่ากลัว ยิ่งหนุ่มทั้งคู่ อายุ
ราว 30 รูปร่างหนา กล้ามไม้ถึงกับเป็นมัด ๆ แต่เนื้อแน่น คอใหญ่ แยกไท
เป็นผ้าไหม แต่สภาพเสื้อทั้งตัวในตัวนอกไม่ได้ใหม่เอี่ยม ต่างถือไม้เบสบอล
ข้างลำตัวด้านซ้ายโดยใช้เสื้อโค้ตปิดไว้ กำด้ามไว้แน่นในลักษณะพร้อมใช้งาน

“แกเป็นใคร” คนขวาถาม

ริชเซอร์มองหน้า คนที่เปิดปากพูดก่อนต้องใหญ่กว่าอีกคนแน่ ใน
สถานการณ์ 1 ต่อ 2 แบบนี้ คุณต้องคิดว่าคนที่มีความน่าเชื่อถือได้ก่อน

“แกเป็นใคร” คนเดิมถามย้ำ

ริชเซอร์ก้าวออกซ้ายขวางทางออกสู่ถนน บีบให้พวกมันหันเข้าซอย

“ผู้จัดการธุรกิจ” เขาตอบ “แกมารับเงิน ฉันจะเป็นคนจ่าย”

ชายคนแรกพยักหน้า “เราไม่ทำธุรกิจในซอย ต้องไปว่ากันในบ้าน”

ริชเซอร์ส่ายหน้า “ไม่ใช่เหตุผล เรายินดีจ่ายให้พวกแกอยู่ห่าง ๆ ร้าน
นับจากนี้เป็นต้นไป โอเคไหม”

“แกมีเงินจ่ายเธอ”

“แน่นอน 200 เหรียญ” เขาตอบ

ริชเชอร์เดินนำหน้าเข้าซอย ใอน้ำล่อยจากช่องระบายอากาศในห้องครัว ออกมาปะทะใบหน้าปนเปกกับกลิ่นอาหารอิตาเลียน เสียงย่ำกรวดปนทรายบนพื้นซอย จู่ ๆ ริชเชอร์ก็ชะงักเท้าหันกลับไปหาพวกมันคล้ายหมดความอดทนเอาดี ๆ สองนักกรีตไถหยุดเดินก่อนหันไปมองหน้ากันเอง ชัยบมายืนข้างกันแล้วเดินต่อด้วยความมั่นใจเพราะมีไม้เบสบอลได้เสื่อไค้ดและผละก่าลังที่เป็นต่อ ริชเชอร์หยุดฝีเท้าอีกครั้งตรงบริเวณรอยต่อระหว่างแสงสว่างกับเงามืด แล้วถอยหลบให้พวกมันเดินนำหน้าซึ่งดูเหมือนจะมีมารยาท ทั้งสองคนเดินแข่งหน้าขึ้นไป

แต่จังหวะที่พวกมันเดินผ่าน ริชเชอร์ชิงฟันศอกสั้นใส่ด้านข้างศีรษะชายคนขวาเพราะเหตุผลด้านชีววิทยาหลายข้อ โดยทั่วไปกะโหลกศีรษะของมนุษย์มักแข็งกว่ามือ ถ้ามือกระแทกกะโหลก มือจะเจ็บกว่าเยอะ ขณะที่ส่วนข้อศอกแข็งกว่ากะโหลก และเล่นงานข้างกะโหลกดีกว่าด้านหน้าหรือหลัง สมอมนุษย์สามารถทนแรงกระแทกจากหน้าไปหลังได้ดีกว่าจากด้านข้างราว 10 เท่า น่าจะเป็นผลจากพัฒนาการที่ซับซ้อนบางอย่าง

ด้วยเหตุนี้ริชเชอร์จึงใช้ศอกกับศีรษะด้านข้าง เป็นการฟันศอกสั้น ๆ แต่หนักหน่วงรุนแรง เขี่ยคอมคอกโง่งงนอนอยู่พักหนึ่งแต่ยังไม่ล้ม ไม้เบสบอลหลุดจากมือปักพื้นเสียงดัง ริชเชอร์ฉวยโอกาสฟันศอกซ้ำที่เดิมโดยลงน้ำหนักแรงพอ ๆ กัน คราวนี้ร่างชายคนแรกล้มตึงลงพื้นซอຍราวกับเหยียบประตูกลแล้วร่วงลงไปโดยไม่คาดฝัน

ชายคนที่สองเข้าใจสถานการณ์และมีปฏิกิริยาทันที มือขวาที่กุมด้ามไม้เบสบอลเหวี่ยงออกมาทันควัน แต่ระยะยังไกลจากเป้าหมายและต่ำเกินไป เพราะเล็งเป้าที่กลางลำตัวริชเชอร์ไว้ สรุปลือมันทำผิดพลาด 2 อย่างด้วยกันอย่างแรก จังหวะเหวี่ยงอาวุธในมือขึ้นก่อนจะพาดลงต้องใช้เวลา และสอง เป้ากลางลำตัวสามารถป้องกันได้ง่าย ทางเลือกที่ดีกว่าคือพาดศีรษะหรือลงต่ำบริเวณเข้าไปเลย

วิธีรับมือกับไม้เบสบอลคือต้องเข้าไปอยู่ใกล้มันที่สุด รีบขยับตัวแต่เนิ่น ๆ พลังการหวดมาจากน้ำหนักของไม้เบสบอลที่เพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าจากแรงเหวี่ยง มีเรื่องสมการคณิตศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย น้ำหนักคูณด้วยความเร็วเท่ากับพลังความรุนแรงที่มากขึ้น แต่คุณไม่สามารถจัดการกับมวลของไม้เบสบอลได้ เพราะน้ำหนักของมันจะเท่าเดิมไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งไหนก็ตาม ฉะนั้นคุณต้องชะลอความเร็วของแรงเหวี่ยงด้วยวิธีเข้าประชิดตัว ฉวยโอกาสขณะที่ศัตรูกำลังเหวี่ยงอาวุธขึ้น นั่นคือช่วงวินาทีแรกที่เพิ่มความเร็วซึ่งแรงเหวี่ยงยังช้า นี่แหละเหตุผลที่ไม่ควรเหวี่ยงไม้เบสบอลขึ้นเป็นวงกว้าง ยิ่งอีกฝ่ายเหวี่ยงกลับหลังมากเท่าไร ยิ่งเปิดโอกาสให้คุณเข้าประชิดตัวได้มากขึ้นเท่านั้น และมันจะช่วยให้คุณปลอดภัยมากขึ้นหรือเจ็บตัวน้อยลง

จังหวะที่ชายอีกคนฟาดไม้ลง ริชเซอร์อยู่ห่างแค่ฟุตเดียว จึงเห็นการเคลื่อนไหวเป็นแนวโค้งชัดเจน เขาใช้สองมือจับไม้เบสบอลไว้ได้ขณะมันเคลื่อนลงถึงบริเวณหน้าท้อง การโจมตีครั้งนี้ขาดพลังอย่างสิ้นเชิงเพราะฟาดลงในระยะห่างไม่ถึงครึ่งช่วงแขน จึงไม่เป็นอันตรายกับฝ่ามือของริชเซอร์ที่จับมันเอาไว้ ในทางตรงกันข้าม แรงเหวี่ยงเต็มทีกลับเป็นผลร้ายกับตัวคนฟาดเอง

ทันทีที่คว้าไม้เบสบอลได้ ริชเซอร์รีบฉวยโอกาสเหวี่ยงกลับพร้อมตะขั่วเท้าจนอีกฝ่ายเสียหลัก จัดการที่ไม้ใส่คล้ายหมัดแย็บ สถานการณ์ตอนนี้แห้งตรง ๆ ดีที่สุด อย่าได้เหวี่ยงอาวุธหวดใส่เป็นอันขาด เพราะแค่นี้มันก็เข้าอ่อนตัวเซหัวโขกผนังตึกแล้ว เขาตวัดแข่งใส่แผ่นหลังจนมันล้มหงายกับพื้น ใช้ไม้เบสบอลยันลูกกระเดือกมัน มือซ้ายคั่นกระเป่าเสื้อกางเกง เจอบินออตโตเมติก กระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ

“ใครใช้แกมา” เขาถาม

“คุณเบโทรเซียน”

ชื่อที่ได้ยินไม่มีความหมายใด ๆ สำหรับริชเซอร์ เคยได้ยินว่ามีแชมป์หมากรุกชาวรัสเซียชื่อเบโทรเซียน นายพลทัพนาซีสังกัดกองพันรถถังก็ชื่อนี้ แต่สองคนนั้นคงไม่มาหาหินผิดกฎหมายอยู่ที่นิวยอร์กแน่

“เปโตรเขียนหรือ แกตลิกไซใหม่” ริชเชอร์ทำเสียงเย้ยหยันเหมือนว่า เปโตรเขียนกระจอกมากในสายตาเขาและพรรคพวก “เปโตรเขียนเป็นตัวอะไร คนบ้าหรือ”

ชายคนแรกขยับตัว ค่อย ๆ เคลื่อนไหวแขนขาพยายามเกาะสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ริชเชอร์กัดไม้เบสบอลที่มคอหอยชายคนที่สองอีกหน ออกแรงตีไม้กลางกบาลคนแรก ส่งมันห่างหลังไปกองที่เดิมภายในเสี้ยววินาที ส่วนอีกคนทำท่าขย้อหน้าเจียนหลังจากโดนกระทุ้งคอหอย ชายคนแรกนอนหมดสภาพอยู่ที่พื้น ผิดกับในหนัง คนที่โดนฟาดกบาลแรง ๆ 3 ครั้งจะหมดแรงสู้เพราะปวดศีรษะ เกิดอาการคลื่นเหียนเวียนไปอีกเป็นอาทิตย์ ทรงตัวย็นดี ๆ แทบไม่ไหว

“มีข่าวฝากไปบอกเปโตรเขียน” เขากระซิบ

“เรื่องอะไร” คนที่โดนเล่นงานคอหอยถามปนหอบหายใจ

ริชเชอร์ยิ้ม

“เกี่ยวกับแก” เขาล้วงหลอดควากับฉลากที่เตรียมไว้ออกมา “นอนนี่ ๆ”

หมอนั้นทำตามคำสั่ง ขยับแค่มือที่คลำคอหอยตัวเอง ริชเชอร์ลอกแทบกาบบนฉลากออก บีบกาบซูเปอร์กลูทาบแทบกาบอีกชั้น กดติดหน้าผากมันแล้วใช้นิ้วลูบสองเที่ยวจนแน่ใจว่าแน่นหนา เห็นข้อความบนฉลากที่ติดอยู่กับหน้าผากหมอนั้น *ร้านมอสโตรได้รับการคุ้มครองแล้ว*

“อยู่เฉย ๆ อย่าขยับ” เขาสำทับก่อนถือไม้เบสบอลหันไปหาอีกคนที่นอนแผ่หลาหมดสภาพพอ ๆ กัน จิกผมจนมันหน้าหงาย บีบกาบซูเปอร์กลูอย่างไ่มันยวบยั้งลงบนแทบกาบตลอดแนว แล้วแปะติดคิ้วเหมือนคู้หูข้อความบนฉลากอวดหรา *อย่าคิดบังอาจเรียกค่าคุ้มครองกับเรา* จากนั้นลงมือคันตัว เจอปืนอัตโนมัติ กระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ สิ่งที่เพิ่มมาคือกุญแจรถเบนซ์ เขารอจนกระทั่งมันเริ่มขยับตัว จึงมองไปทางอีกคนที่กำลังยื่นมือกับพื้นในท่าคุกเข่า อีกมือคลำฉลากบนหน้าผาก

“ดิ่งไม่ออกหรือก เว้นแต่จะลอกหนังหลุดออกมาเป็นแผ่น” ริชเชอร์บอกเขาบุญ “ฝากความปรารถนาดีไปให้เปโตรเซียนด้วย รีบไปโรงพยาบาลซะละ”

สั่งเสร็จรีบหันหลังกลับ รีดกาวยูซูเปอร์กลูจากหลอดใส่ฝ่ามือชายคนแรกจนเกลี้ยง ขยี้ฝ่ามือมันเข้าด้วยกัน นับถึง 10 กาวเหนียวเหน็บแปรสภาพเป็นกัญแจมือ ริชเชอร์จับคอเสื้อมันกระซอกขึ้นมา ยึดตัวไว้ระหว่างที่แข่งชากำลังปรับสมดุล โยนกัญแจรถเบนซีให้ชายคนที่สอง

“แกขับ ไส้หัวไป”

หมอนั่นยื่นเฉย มองซ้ายทีขวาที

ริชเชอร์ส่ายหน้า “อย่าแม่แต่จะคิด ไม่งั้นฉันจะฉีกหูสองข้างของแกยึดปาก ถ้ากลับมาที่นี้อีก เราจะให้คนที่โหดกว่านี้จัดการกับพวกแก จำไว้ว่าฉันนี่ละมิตรแท้ที่ดีที่สุดของแก เข้าใจไหม”

มันพยักหน้าอย่างว่าง่าย

“ไปให้พ้น” เขาสั่ง

คนที่โดนล็อกมือด้วยการเคลื่อนไหวไม่ถนัด คู่หูเลยพลอยลำบากไปด้วย เพราะต้องช่วยกันพยุงออกจากซอย หมอนั่นได้แต่ยื่นเชื่อไปพักหนึ่ง ก่อนมุดหัวเข้าระหว่างแขนสองข้างของเพื่อนที่ฝ่ามือโดนผนึกด้วยกาว แยกคู่หูขึ้นหลังแล้วไซซ์ไซเซไปถึงปากซอย หยุดก้มตัวลงขณะถ่าน้ำหนักบนหลังขึ้นไปทีไหล่ ก่อนเลี้ยวพ้นสายตา

ปืนทั้ง 2 กระบอกเป็นเบเรตตา รุ่น เอ็ม 9 ขนาด 9 มม. ปืนมาตรฐานของกองทัพบกสหรัฐ ริชเชอร์เคยพกปืนชนิดนี้ตลอด 13 ปี ที่โคจรอะลูมิเนียมใต้ชื่อ *Pietro Beretta* บนลูกเลื่อน หมายเลขปืนโดนตะไบปลายกลมลบออกไป โดยขุดจากด้านปลายปากกระบอกไปทางโกร่งโกหยาบ ๆ กระสุนพาราเบลลัมหัวทองแดงอัดเต็มทั้งสองแม็กกาซีน

เขาแยกชิ้นส่วนปืนออกมา โยนลากล่อง ลูกเลื่อน และกระสุนลงถึงชยะหน้าประตูครัวร้านอาหารอิตาเลียน วางโครงปืนบนพื้นชอย ไรยกรวดทรายยัดใส่ในกลไกปืนจนใช้งานไม่ได้อีก แล้วขว้างลงชยะ จากนั้นโยนโทรศัพท์มือถือที่ยึดมาลงพื้น ฟาดด้วยไม้เบสบอล ทิ้งเศษซากไว้ตรงนั้น

ในกระเป๋าสตางค์สองใบมีบัตรต่าง ๆ รวมใบขับขี่และเงินสดประมาณ 300 เหรียญ ริชเชอร์เก็บเงินสดไว้ เตะกระเป๋าเข้ามามืดในซอย เดินยิ้มกลับสู่ทางเข้าริมถนนใหญ่ รถเบนซ์คันนั้นหายไปแล้ว เขาเดินเข้าร้านอาหารอิตาเลียนที่ไม่มีลูกค้าตามเคย ได้ยินเสียงดนตรีกับเสียงร้องแหลม ๆ ของผู้ชาย ชายเจ้าของร้านเงยหน้ามองจากหลังเคาน์เตอร์บาร์พร้อม ๆ กับเสียงไวโอลิน เซลโล และเบสดังกระหึ่มขึ้น ริชเชอร์ควักเงิน 10 เหรียญที่รับจากกระเป๋านักกรีตไถวางบนเคาน์เตอร์

“ค่าจานที่แตก” เขาบอก “พวกมันเปลี่ยนท่าทีแล้ว”

เจ้าของร้านมองแบงก์ 10 แต่ไม่ได้พูดอะไร ริชเชอร์หันหลังเดินออกมาจนกระทั่งถึงหน้าร้าน เหลือบเห็นชายหญิงคู่เดิมที่เจอในร้านเมื่อครู่ ชายผมสีทวยกับหญิงชุดดำหัวกระเป๋าสตางค์กำลังมองมาทางเขาจากริมถนนฝั่งตรงข้าม ริชเชอร์เดินไปขึ้นรถแล้วออกรถทันที ดูในกระจกมองหลังสองคนนั้นก็ยังคงจ้องอยู่ เขาเร่งความเร็ว พอถึงช่วงตีกลับก็ไปเห็นหญิงคนนั้นก้าวขาลงถนนพลาซเซ่อ้อมมองตามรถของเขา กระทั่งลับจากสายตา